

Odkud víme o Kristu?

Historičnost Krista je prokázána

Může být pomluva užitečná?

Tato otázka se zdá pošetilá. Pomluva je špatná věc a nikomu neprospívá, ale někdy je to i naopak.

V dějinách se občas vyskytují lidé, kteří tvrdí, že Ježíš neexistoval a že si ho vymyslela církev. Chtějí důkazy, že Ježíš žil. Knihy Písma neuznávají a tak nezbyvá než předložit jiné písemnosti a největší váhu mají spisy křesťanských nepřátel, které Krista odsuzují, hanobí a pomlouvají.

Svým způsobem tak však dnes poskytují Kristu službu. Dokazují jeho existenci.

O Ježíšově životě nepochyboval nikdo z raných odpůrců křesťanství, mezi které patří např. Frontón, Kelsos, Flavius Josef a Filostratos. V jejich spisech je sice křesťanství potíráno, ale všechny uznávají Ježíše Krista jako skutečnou historickou postavu.

Židovské prameny: Josef Flavius, talmud

Dějepisec židovsko-římské války Josephus Flavius, jenž zemřel někdy po r. 100, píše o Ježíši Kristu ve své 18. kap. „Židovských starožitností,, takto: „*V této době žil Ježíš, člověk moudrý, kterého Pilát odsoudil na kříž na základě obžaloby předních mužů mezi námi. Ti, kteří ho od počátku milovali, se ho však nevzdali. Ani nyní kmen křesťanů, tak po něm nazvaných, dosud nevyhynul.*“

Dalším důležitým pramenem k historicitě Ježíše Krista je *Talmud*. Jedná se o kodex židovského zákona s komentářem, vzniklý v letech 70-300 po Kr. Obsahuje dílčí urážlivé poznámky o Ježíši z Nazareta: byl prý nemanželským synem nazaretské ženy Marie, falešným prorokem a podvodníkem.

Římští dějepisci: Plinius, Tacitus, Suetonius

Svědectví římských úředníků a historiků ze začátku 2. století dosvědčují, že se v dané době považuje Ježíšův život za fakt i v nekřesťanských kruzích.

Gaius Plinius, místodržící římské provincie Bithýnie v letech 111-113, se dotazuje císaře Traiana, jak má nakládat s křesťany, kteří uctívají Krista, modlí se k němu a slaví rituály k jeho poctě, ač mimo to nečiní nic zlého: „*Mají ve zvyku se ve stanovený den před východem slunce scházet a společně prozpěvovat píseň Kristu jakožto Bohu, že se zavazují vzájemně přísahou nikoli k nějakému zločinu, nýbrž že se nebudou dopouštět krádeží, ani loupeží, ani cizoložství, že budou držet čestné slovo a věrnost.*“

Římský historik Publius Cornelius Tacitus se při líčení požáru Říma za císaře Nerona zmiňuje o křesťanech a o Kristu coby historické osobnosti následovně:

„Proto Nero, aby potlačil pověsti, že z jeho rozkazu byl Řím zapálen, nastrčil jako viníky a s nejrafinovanější krutostí potrestal ty, kterými lid opovrhoval pro jejich nectnosti a které nazýval christianos (křesťany). Kristus, od něhož své pojmenování získali, byl na základě odsudku prokurátora Piláta Pontského popraven, když byl císařem Tiberius, a ta zhoubná pověra byla na krátkou dobu zaražena, aby propukla nanovo...“

Suetoniovo svědectví v „Životopisech dvanácti císařů“ (kolem r. 120) dokazuje, že již před rokem 42 byli v Římě křesťané přítomni a známi pohanům: *„Klaudius Židy, kteří se bouřili z podnětu jistého Krista (Chresta), vyhnal z Říma.“*

Křesťanské prameny: evangelia, listy Pavlovy

Drtivá většina zpráv o Ježíšově životě však pochází od jeho učedníků, křesťanů. Hlavním zdrojem pro nás navždy zůstanou čtyři kanonická evangelia, dále apoštolské listy, jejichž autoři byli mnohdy přímými učedníky Ježíše Krista, a desítky dalších, apokryfních dokumentů, vzniklých v novozákonní době.

Závěr

V dnešní době bulváru se píše o lidech spousta nepodstatných věcí. Denně se v člancích přetřásají slabosti, hříchy, skandály, povrchní a často zlé věci.

Evangelisté psali o Kristu přesně naopak.

Nezabývali se jeho oděvem, jídelníčkem, nemocemi, společenským životem...

Podali zprávu o tom, kdo to je – Boží Syn, jaký je ve svém nitru – milující přítel každého člověka, a co pro nás udělal – že se obětoval až k smrti na kříži.

A toto jejich poselství si může ověřit každý sám osobně.

Jsou k tomu potřeba jen dvě jednoduché věci: o Kristu v Písmu číst a s Kristem v modlitbě hovořit. Co nám evangelisté napsali, ve svém životě prožívat. Tak to dělají křesťané 2000 let a tak to můžeme dělat i my.

zpracováno za přispění MUDr. Leopolda Manna
www.kostely.bk